

Sunnuntai 7.7.2013
Aamuseurat 8:00
Maria Suutala

“Meidän näkymme on armon Ruhtinas Jeesus Kristus. Missä on yksikin Kristuksen ystävä, vaikka heikoin ja viimeisin, siellä nähdään jotakin Kristuksen ihanuudesta.” Näillä Olavi Kareksen sanoilla vuodelta 1953 haluan tervehtiä Sinua. Kärsivä luomakunta, monet masentuneet ihmisetkin, odottavat ilmaston muutoksen ja luonnon saastumisen keskellä juuri Herran ihanuuden ja kirkkauden ilmestymistä. Vuoden 1918 herättäjäjuhilla, sisällissodan jälkeisessä Suomessa, Vilhelmi Malmivaara kehotti juhlakansaa arvioimaan sitä aikaa, missä elämme. “Onhan kodeissanne joku paikka, johon voitte polvistua. Pyytäkää elävää Jumalaa Henkensä kautta selvittäjäksi”, Malmivaara rohkaisee meitäkin. Meillä on synnyttävä Jumala, joka tässäkin ajassa luo uutta. Kuva synnyttävästä Jumalasta ja Hänen Henkensä läsnäolosta kaikkialla avaa toivon ikkunan tulevaisuuteen.

Tuon Sinulle terveisiä myös Raudaskylän opistonmäeltä, jonne isovanhempani lida ja Juho Kytömäki kutsuttiin vuonna 1920 vastaperustetun opiston johtoon. Opiston rinnalle vuonna 1924 perustettiin kristillinen oppikoulu. Lukemattomat ovat ne oppilaat, jotka eri puolilta Suomea tulivat etsimään sydämen sivistystä ja Jumalan tuntemista Raudaskylälle. Opiston juurella olen minäkin saanut syntyä ja kasvaa ja nyt aikuisiässä lähteä tutustumaan isovanhempieni ja vanhan herännäisyyden ajatteluun. Kirjan kirjoittaminen Kytömäistä ja vanhasta herännäisyydestä on vienyt minut “maistamaan ja katsomaan, kuinka Herra on hyvä”, “Jeesus on kuin kallis hunaja, suoraan kalliosta vuotava”, ja toivon, että tänä kesäisenä aamuna saisin olla rohkaisemassa Sinuakin matkalle vanhojen elämänviisauksien äärelle. On hyvä lähteä etsimään sielun aarretta, hengellistä viisautta, ajoissa, jotta olisi mistä ammentaa sitten kun elämä koettelee.

“Missä mun taluttajani on, missä mun armahtajani?”, saamme joka päivä kysyä ja jos Jeesus näyttää joskus piiloutuvan, itkulla Hänet saa esiin, Vilhelmi Malmivaara lohduttaa Sinua ja minua ja jatkaa: “Samoin kuin lääkärin veitsi koskee kipeästi, koskee Armahtajankin käsi, kun se alkaa parantaa.” Uusi ihminen ei synny ilman kipua. Juho Kytömäki kuvaa tätä uuden ihmisen syntymistä seuraavasti: Niin kuin viljan jyvä keväällä heitetään maahan kuolemaan, myös ihminen heitetään “epätoivon suohon ja nimettömiin tuskiin” kuolemaan, jotta hänestä tulisi kynttilä pimeyteen ja suolarai mätänevän ihmiskunnan keskelle. Syntyy riisuttu ihminen, joka jää kahden kesken Vapahtajansa kanssa. Tämä on hyvä osa: armoistuimen alimmalle rapulle saa tuoda oman elämänsä ahtaudet, hengellisen hädän ja koko ihmiskunnan surkeudet.

Siinä armoistuimen juurella, Jeesukseen tarrautuneena, saa maistella Herran eväitä ja silloin ainoaksi haluksi jää tuo Yksi ja Ainut, Jeesus. Hän on mitä hellin Vapahtaja, Juho Kytömäki toteaa. Hän tietää Sinunkin tuskasi. Siihen Vilhelmi Malmivaara vielä lisää: Kun ilo- ja murhevuodet kannetaan Jeesuksen kaulassa kiikkuen, koituvat ne meille siunaukseksi.

Vanhaan herännäisyyteen kuului vaatimaton, nykykielellä sanottuna ekologinen elämäntapa sekä auttamiseen perustuva hoivakulttuuri. Vanhat heränneet, myös lida ja Juho Kytömäki, antoivat elämänsä leiväksi kaikille maailman nälkäisille. Kytömäkien yksityisruokapöydässä istui varattomia opiskelijoita ilmaiseksi syömässä, pankille menossa ollut talo ostettiin ja palautettiin lahjana siinä asuneelle perheelle ja eläkepäivien kodissa jaettiin ilmaiseksi kamferipulvereita köyhille. Kuitenkin opiston kassa ammotti usein tyhjiyttään, eivätkä Kytömäet voineet aina itselleenkaan maksaa palkkoja. Mutta Herra siunasi vähät varat kuin Raamatun lesken jauhot.

Kun tytär Helsingistä lähetti uudet sängyt, lida ja Juho polvistuivat vuoteiden viereen kiittämään Jumalaa hyvyydestä. Miten kaunis kuva meille kulutusyhteiskunnan yltäkylläisyyden keskellä eläville. Vuonna 1928 Hengellinen Kuukauslehti kirjoitti lapualaisesta uudisraivaajasta, joka ruokki aina seuroihin tulijat. Kun häntä moitittiin, hän vei seuraväen ruishalmeelle ja sanoi: Mitä enemmän minä opin rakastamaan, sen pitemmäksi Jumala kasvattaa tähkääni. Silloin on vara antaa omastaan, sillä odottavathan ihmiset - Vilhelmi Malmivaaran mukaan - kuin linnunpojat suu auki, että joku heille elämän leivän muruja jakaisi.